

Enric Llimona i Raymat*

L'Enric Llimona i Raymat va néixer a Barcelona el 28 de setembre de 1919 i ens va deixar el 16 de juny d'enguany. Va estudiar a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona i va exercir com arquitecte des de 1950. Es va casar amb la Maria Alfonso l'any 1947. Van tenir 3 fills, la Marta, dissenyadora d'estampats i expositora d'èxit, l'Enric, arquitecte, i en Jordi.

Els Llimona continuen.

El seu Discurs d'ingrés a aquesta Reial Acadèmia amb el títol *Art i Silenci* és una autoreflexió de la seva filosofia de viure.

D'aquest discurs caldria destacar les següents idees:

«La paraula *art* em sembla sinònim de silenci; un silenci de respecte, que l'acompanya en totes les seves manifestacions.»

L'arquitectura és l'art de la bellesa útil i quan l'aconsegueix, la seva presència imposa silenci a qui la contempla. Això passa en totes les altres Belles Arts i, fins i tot, amb més intensitat. La música i la poesia les escoltes en silenci; llegeixes amb una total abstracció, voltada de silenci; contemples les obres plàstiques d'una exposició, en un primer tomb, tot sol i en silenci, per poder captar el seus secrets.

«Com valorar aquest silenci per donar raó que el que contemplem és veritablement una obra d'art?, o bé, qui posseeix la mesura per discernir-ho? Aquest poder

* Parlament pronunciat el dia 22 de setembre de 1999 a la sessió necrològica.

de mesurar, podria pertànyer a persones amb possessió d'un coneixement històric de l'art?, o també, que aquest poder pogués pertànyer a persones en possessió d'una major sensibilitat que la d'altres.»

«Per a mi és vàlida, primer, la força produïda per la pròpia sensibilitat de percepció davant de l'obra d'art, i, segon, l'altra força: el coneixement històric, és a dir l'aspecte més científic. *La primera és el silenci i la segona la mesura d'aquest silenci.*»

Aquestes paraules resumeixen la seva personalitat.

Enric Llimona reunia les dues forces: la sensibilitat i el coneixement històric.

Activitat professional

De la seva activitat professional com a arquitecte, permetin-me que destaquï els tres blocs d'habitatge social al Polígon de Sant Martí de Barcelona i la fàbrica Bic, on assoleix la conjugació de la tècnica amb l'elegància, humanitzant el racionalisme i el funcionalisme de l'època.

Potser és el moment de desvetllar dues injustícies que, al meu entendre, van marcar la seva trajectòria professional:

La primera va ser quan al 1962 el Foment de les Arts Decoratives va seleccionar l'edifici d'habitatges Diagonal-Beethoven, també un magnífic projecte a Barcelona (actualment seu de Catalunya Ràdio) pel premi FAD d'Arquitectura d'aquell any. Intrigues difícilment explicables d'un conegut crític d'Art, a qui el mateix Llimona havia encarregat la decoració del vestíbul, van fer que no guanyés el premi.

La segona, el no haver guanyat el concurs del Banc Comercial Trans Atlàntic (a la cruïlla Passeig de Gràcia-Diagonal de Barcelona), tot i que el propi Coderch, després de retirar-se del concurs, va reconèixer que el projecte d'en Llimona era el millor. Aquest fet va privar a Barcelona de tenir un edifici de qualitat en un emplaçament tan emblemàtic i va barrar a l'Enric el camí cap a projectes singulars.

Activitat artística

La seva vocació de pintor la va desenvolupar amb més dedicació a partir dels anys vuitanta, tot i que sempre la simultanejava amb la d'arquitecte.

La seva pintura és plena de vigor, de força i color, seguretat en el traç i domini de la tècnica pictòrica, *en resum, és una pintura optimista i d'un temperament jove.*

Activitat Institucional

Va ser membre del Cercle Artístic de Sant Lluc, de la Fundació Güell i de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

Per petició expressa dels membres del Cercle Artístic de Sant Lluc, l'Enric Llimona va acceptar ser President. La motivació per acceptar el càrrec va ser el lligam

afectiu amb el seu pare, Joan Llimona i Bruguera, que va ser fundador i primer President de la Institució i pintor d'anomenada.

La seva Presidència en el Cercle, que s'inicia el 27 de febrer de 1991, es va caracteritzar per la seva voluntat de renovació.

Des del començament va impulsar la modificació dels Estatuts (volia dotar de contingut executiu a la figura del President), va obtenir recursos de la Generalitat de Catalunya per l'Exposició del Centenari (1993), va treballar per aconseguir que el Cercle fos considerat una Institució Catalana de prestigi que va merèixer la Creu de Sant Jordi de la Generalitat i va promoure el grup Artístic, dintre del cercle de Sant Lluc. La seva Presidència va concloure el febrer de 1999.

La seva activitat com a Acadèmic d'aquesta Reial Acadèmia ha estat brillant. Està a la memòria de tots els acadèmics la seva última intervenció, un mes abans de deixar-nos.

L'Il·lm. Sr. Dr. Francesc Fontbona, en el seu discurs de contestació al d'ingrés de l'Enric Llimona, diu: «Malgrat la seva tasca artística de tot ordre, és i ha estat sempre un home silenciós, que s'ha mantingut al marge de la faramella que adorna sovint l'activitat dels arquitectes més actius.»

Jo afegiria que era i és un gran desconegut! Esperem que entre tots hi posarem remei.

Per concloure, voldria destacar unes paraules de la carta del Sant Pare Joan Pau II als Artistes i que semblen escrites pensant ell:

«Un artista ha de treballar sense deixar-se portar per la recerca de la glòria banal o l'avidesa d'una fàcil popularitat. Hi ha doncs, una ètica o més aviat una "espiritualitat" del servei artístic que d'una manera pròpia contribueix a la vida i al renaixement d'un poble.»

JOSEP M. FARGAS I FALP